

3) Wykładni wspomnianego porozumienia ramowego należy dokonywać w ten sposób, że środki takie jak te będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym przewidziane w uregulowaniach krajowych w celu karania wykorzystywania z nadużyciem umów o pracę lub stosunków pracy zawartych na czas określony nie mogą być mniej korzystne od środków normujących podobne sytuacje wewnętrzne lub w praktyce uniemożliwiać lub nadmiernie utrudniać wykonywanie uprawnień wynikających z porządku prawnego Unii. Do sądu krajowego należy ocena w jakim stopniu przepisy prawa krajowego mające na celu karanie wykorzystywania z nadużyciem kolejnych umów o pracę lub stosunków pracy zawartych na czas określony przez administrację publiczną są zgodne z tymi zasadami.

(¹) Dz.U. C 63 z 13.3.2010.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 16 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský súd v Prešove — Republika Słowacka) — Pohotovosť s.r.o. przeciwko Ivecie Korčkovskej

(Sprawa C-76/10) (¹)

(Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Ochrona konsumentów — Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe warunki — Dyrektywa 2008/48/WE — Dyrektywa 87/102 — Umowy kredytu konsumenckiego — Roczna rzeczywista stopa oprocentowania — Postępowanie arbitrażowe — Orzeczenie sądu polubownego — Uprawnienie sądu krajowego do dokonania z urzędu oceny, czy dane warunki umowne mają ewentualnie nieuczciwy charakter)

(2011/C 30/18)

Język postępowania: słowacki

Sąd krajowy

Krajský súd v Prešove

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Pohotovosť s.r.o.

Strona pozwana: Iveta Korčkovská

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Krajský súd v Prešove — Wykładnia dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29) oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. L 133, s. 66) — Umowa kredytu konsumenckiego przewidująca lichwiarską stopę oprocentowania i zastosowanie w przypadku sporu postępowania arbitrażowego — Uprawnienie do dokonania z urzędu oceny ewentualnie nieuczciwego charakteru

tego warunku umownego przysługujące sądowi prowadzącemu postępowanie w sprawie egzekucji na podstawie ostatecznego orzeczenia sądu polubownego

Sentencja

1) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich nakazuje sądowi krajowemu, rozpatrującemu wniosek o przeprowadzenie egzekucji na podstawie mającego powagę rzeczy osądzonej orzeczenia wydanego przez sąd polubowny zaocznie bez udziału konsumenta, uwzględnić, także z urzędu, nieuczciwego charakteru kary przewidzianej w umowie kredytu zawartej przez kredytodawcę z konsumentem i zastosowanej w tym orzeczeniu, jeżeli ten sąd krajowy posiada konieczne w tym względzie informacje o stanie prawnym i faktycznym oraz jeżeli zgodnie z krajowymi przepisami proceduralnymi taka ocena może być przezeń dokonana w podobnych postępowaniach prowadzonych na podstawie prawa krajowego.

2) Do danego sądu krajowego należy ustalenie, czy zawarty w umowie kredytu warunek taki jak ten rozpatrywany przezeń i przewidujący, zgodnie z ustaleniami dokonanymi przez ten sąd, nałożenie na tego konsumenta nieproporcjonalnie wysokiej kary, należy, uwzględniając wszelkie okoliczności towarzyszące zawarciu tej umowy, uznać za nieuczciwy w rozumieniu art. 3 i 4 dyrektywy 93/13. Jeśli ma to miejsce, do tego sądu należy wyciągnięcie wszelkich wyników z tego zgodnie z prawem krajowym konsekwencji w celu zapewnienia, by warunek ten nie był wiążący dla konsumenta.

3) W okolicznościach takich jak rozpatrywane przez sąd krajowy brak zawarcia w badanej umowie kredytu konsumenckiego rocznej rzeczywistej stopy oprocentowania — co jest niezmiernie istotne z punktu widzenia dyrektywy 87/102/EWG z dnia 22 grudnia 1986 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 98/7/WE z dnia 16 lutego 1998 r. — może stanowić decydujący element przeprowadzanej przez sąd krajowy analizy kwestii tego, czy zawarty w umowie kredytu warunek dotyczący jego kosztu, który nie zawiera rocznej rzeczywistej stopy oprocentowania, jest wyrażony prostym i zrozumiałym językiem w rozumieniu art. 4 dyrektywy 93/13. Jeśli sytuacja taka nie zachodzi, sąd krajowy ma prawo, także z urzędu, dokonać oceny, czy przy uwzględnieniu wszelkich okoliczności towarzyszących zawarciu tej umowy, brak zawarcia rocznej rzeczywistej stopy oprocentowania w składającym się na tę umowę kredytu warunku dotyczącym jego kosztu może nadawać temu warunkowi nieuczciwy charakter w rozumieniu art. 3 i 4 dyrektywy 93/13. Mimo to, bez względu na istniejącą możliwość przeprowadzenia oceny tej umowy z punktu widzenia dyrektywy 93/13, wykładnia dyrektywy 87/102 należy dokonywać w ten sposób, iż pozwala ona sądowi krajowemu na zastosowanie z urzędu przepisów transponujących do prawa krajowego art. 4 tej ostatniej dyrektywy i stanowiących, że brak zawarcia rocznej rzeczywistej stopy oprocentowania w umowie kredytu konsumenckiego skutkuje tym, iż kredyt ten jest uważany za bezpłatny.

(¹) Dz.U. C 134 z 22.5.2010.